

FOLK OG LAND

NR. 17 — 16. ÅRGANG

LØRDAG 2. SEPTEMBER 1967

LØSSALG 1 KRONE

Reidar Meland,
Nedre Holmest. 2
Stavanger 923

ARMINIUS:

Omkring raseborgerkrigen i Amerika

Britannia på god vei inn i samme elendigheten, og hva med Norge i et Fellesmarked hvor britene kan overlata oss problemet sitt?

With summer coming, the Com-mies are in the ghettos stirring up the niggers with various "anti-White

loot. "Burn, baby, burn!" is the cry of these savages. "White Man Fight" is the cry of American Nazis.

Allerede på forsommeren fortalte Rockwells blad hva som ville skje - -

I AFTENPOSTEN leser vi 12. august i et telegram fra bladets korrespondent i Washington, Bjørn Heimar, at «en ny gruppe negeraktivister har bidratt til å gjøre denne sommer til den mest urolige på rasefronten etter krigen. De kaller seg «De sorte pantere» og sier at de har organisert seg i selvforsvar mot de hvite undertrykkere.»

For FOLK OG LANDS lesere vil det den norske dags-presse oppdager av «nyheter» svært ofte være gammelt nytt. Således også bladets ny-

het om «Svarte panter». De kunne lese om denne neger-organisasjon i FOLK OG LAND for 17. september i fjor. Og der kunne de også lese om den utvikling som foregikk henimot det som har hendt i storbyene i USA i sommer.

Vi frisker opp fra vår artikkel dengang:

«Politiske iakttagere er av den oppfatning at revolusjonen og borgerkrigen nærmer seg i USA, spesielt når en også tar hensyn til negrenes

hemmelige organisasjoner som allerede forfører over skjulte våpenlagere. Mange iakttagere mener at USA står overfor en åpen borgerkrig som vil kunne bli langt mer blodig enn den spanske borgerkrig i tredveårene. Tegne-ne tyder også på en negrenes raserevolusjon.

De Svarte Pantere finner understøttelse også i revolusjonære kommunistiske kretser. Ekstremistiske høyrekretser kaller det nye negerparti for amerikansk Mau-Mau.

Ikke bare den varme sommeren 1966, men varme år fremover vil befolkningen i USA måtte gjennomleve, nu også på den indre front hvor borgerkrigen og rasekrigen avtegner seg, mens den amerikanske øverstkommanderende i Vietnam allerede krever 750 000 mann for å kunne holde den militære front.

I skyggen av den store tragedie som avtegner seg hever den Svarte Panter seg.»

*

Nu hever den seg altså etter et års forløp også i AFTENPOSTEN, som bl. a. beretter:

«Det er åpenbart ikke så mange av dem, kanskje 5 000, men de har forstått å gi lyd fra seg fra forskjellige steder rundt om i USA. Utstyrt med våpen har de opptrådt som snikskytttere under opptøyene i de farvedes slumkvartierer. De var på ferde i Detroit for to uker siden, og de har politiet som skyteskive. For dem er lovens håndhevere «en hvit okkupasjonsarmé.»

De sorte pantere ler av borgerrettsforkjempere som fredsprisvinneren Martin Luther King (som har beredt veien for det som nu skjer. Vår bemerkning). Vi må endre vår taktikk, erklærte «forsvarsminister» Newton nylig på et propagandamøte. Det er slutt på de dager da vi negre drar syngende gjennom gatene eller samler oss til fredelige protester. I stedet må vi organisere oss i smågrupper og med våpen i hånd ta opp kampen mot «det hvite Gestapo». Den tid vil komme, sa Newton, da vi ikke vil nøye oss med å ta livet av et

(Forts. side 6)

Det franske sannhetsvitne PAUL RASSINIER død

Den brysomme konsentrasjonsleirfange som ikke kunne tie til løgnene og som derfor ble forfulgt over alt

Vi har her i FOLK OG LAND bragt flere artikler av franskmannen professor Paul Rassinier og våre bokkunder vil vite at han også har gitt ut en lang rekke bøker. Nu kommer det fra Paris melding om at Paul Rassinier plutselig er avgått ved døden natten til 28. juli.

Dødsfallet er i og for seg kanskje ikke så overraskende, for Rassinier var en syk mann allerede da han forlot konsentrasjonsleiren Buchenwald i 1945, og han gjenvant aldri sin helbred. Men nettopp på bakgrunn av dette er hans liv og virke etter 1945 så meget mere forbausende og beundringsverdig i vår onde etterkrigsverden med det fortsatte krigshat og med det hav

av løgn som menneskene fremdeles svømmer omkring i.

Rassinier var et usedvanlig (Forts. side 2)

SUPPORT AND JOIN PEOPLE'S ARMED DEFENSE GROUPS

Oppose the Reactionary Violence
OF THE RULING CLASS

With the Revolutionary Violence
OF THE PEOPLE

PEOPLE'S ARMED DEFENSE GROUPS

ARE BEING ORGANIZED BY THE

COMMUNIST PARTY U.S.A.
(MARXIST-LENINIST)

For Further Information, Write: People's Armed Defense Groups
in care of: PEOPLE'S VOICE Book Store and Reading Room
9122 So. Compton Ave. 2521 8th Ave.
Los Angeles, Calif. 90002 New York City, N.Y. 10030
Tel. (213) 540-2642 Tel. (212) 661-3263

WHITE MAN! STAND AND FIGHT
WITH US, OR STAND OUT OF OUR WAY!
IF YOU'VE HAD ALL THE
NIGGER PUSHING YOU CAN
TAKE--IF YOU'RE READY
TO FIGHT..
JOIN UP!!!
WRITE US
TODAY!

AMERICAN NAZI PARTY
Box 5505 Arlington Va

Og American Nazi Party på sin side oppfordret de hvite til å kjempe - -

Slike flyveblader distribuerte kommunistene i negerghettoene for å rekruttere negere til en sort hær mot de hvite.

RASSINIER's død —

(Forts. fra side 1.)

menneske i ett og alt, ikke bare fordi han temmelig ensom blant de gamle konsentrasjonsleirfanger tok opp kampen mot løgnen og for rettferd og forsoning. Ordet menneskelighet var for ham ikke bare et slagord til lettferdig bruk blant partipolitikere som selv praktiserte noe langt annet. For ham var det en forpliktelse.

Professor Paul Rassinier tilbragte som nevnt år bak piggtråden i Buchenwald fordi han som en av de første skapte en motstandsfront mot den tyske okkupasjonsmakt i Frankrike. Riktignok fulgte han andre linjer enn voldets og snikmordets og sabotasjens. Det var motstand uten vold, den passive motstand, han preket og øvet. Han stiftet de illegale tidsskrifter «Den fjerde republik» og «Libre Nord». Rassinier hadde selv opprinnelig tilhørt det kommunistiske parti i Frankrike, men dette parti preket der som ellers i de okkuperte land mord og terror og Rassinier ble derfor en av dets hovedmotstandere. Han sto allerede på partiets likvidasjonsliste og var blitt tilstillet dødsdommen i form av «den lille kiste», da det tyske Gestapo også slo til og arresterte ham. Så gikk veien til konsentrasjonsleiren Buchenwald ved Erfurt. Krigens slutt og befrielse opplevet Rassinier i konsentrasjonsleiren Dora, som han da forlot som invalid.

Hjemme trådte han atter i spissen for det sosialistiske parti i Belfort, ble høyt æret og mottok en rekke offentlige utmerkelser for sin innsats, men sannhetsforkjemperen Rassinier kunne ikke slå seg til ro med dette. Han trådte modig frem mot all løgnen og alle overdrivelsene og var en stadig irritasjon for alle dem som etter krigens slutt lot seg feire som motstandshelter på samme vis som vi kjenner det her fra Norge. De var nemlig for en stor del helt ukjente for den virkelige motstandskjemper og konsentrasjonsleirfange Rassinier. Han vendte seg offentlig mot disse «nye motstandskjempere» som utnyttet situasjonen til å komme uvenner og konkurrenter tillivs under det patriotiske banner ved å forfølge dem som «pétainister» eller «kollaboratører».

Lidelsen hadde ikke gjort Raissiniers hjerte hardt. Tvertimot vendte han seg i det franske parlament, hvor han var blitt innvalgt, mot anvendelsen av hatet som ledemotiv under forfølgelsen av landsmenn som hadde hatt et annet syn enn det som seiret. Og ikke bare det. Rassinier tok også avstand fra å forfølge det tyske folk på basis av en såkalt kollektivskyld og ikke minst mot alle lønnene om de tyske konsentrasjonsleire.

Da Rassinier utga sin første bok, som mange av våre lesere vil kjenne under den tyske tittel «Die Lüge des Odysseus», var den franske offentlighet som lamslått. En kan tenke seg situasjonen når en erindrer det ramaskrik som Ralph Hewins' bok om Quisling vakte i Norge så mange år senere. Og også i Frankrike slo det da ville bølger av raseri og forfølgelse opp mot mannen som våget å skildre hvorledes det virkelig var i de tyske konsentrasjonsleire — visselig ikke nok, men dog ikke slik propagandaen gjorde det til. Blant annet hadde han slått fast at mange av dem som nu lot seg feire som martyrer i konsentrasjonsleirene hadde utøvet et skrekkelig over medfange. Rassinier seiret over sine forfølgere, som til å begynne med hadde klart å få boken beslaglagt. Og så fulgte neste bok «Odysseus, was nun?» og endelig «Zum Fall Eichmann: Was ist Wahrheit?» — begge bøker har vi omsatt i vår BOKTJENESTE. For ikke lenge siden kom så «Das Drama der Juden in Deutschland», hvori han med vitenskapelig grundighet gjør det av med løgnen om de 6 millioner. Det kom også umiddelbart før hans død nok en bok ut i Frankrike. Den vil snart også foreligge på tysk under tittel «Die Schuldigen an Zweiten Weltkrieg». Også nok en bok hadde Rassinier under arbeid, og det er dypt beklagelig at døden har revet penen ut av hånden på denne utrettelige sannhetsforkjemper.

Paul Rassinier var høyskolelærer i historie, litteratur og geografi og han var en kjent og ansett publisist i sitt hjemland. Men denne mann som trass i oppholdet i tyske konsentrasjonsleire kjempet så iherdig for å rehabilitere tyskerne, skulle også få høste erfaringer om et nytt, utaknemlig og nydemokratisk Tyskland. Da han hadde skaffet seg pressekort for å overvære Auschwitz-prosessen i Frankfurt, ble han ganske enkelt stanset på grensen av tysk politi og sendt tilbake til Frankrike. Man ønsket ikke noe utenlandsk sannhetsvitne. Han fikk for resten heller ikke lov til å overvære Eichmann-saken i Tel Aviv. For i vår moderne nydemokratiske verden er ubestikkelige sannhetsforkjempere ikke ønskelige.

Nu er da den brysomme mann borte for alltid. Men

For Ungdommen -

(Forts. fra side 4)

pet av israelerne var utstyrt med elektronisk avlytningsutrustning og hadde allerede i lengere tid forut for «Blitzkriegen» avlyttet alle radio- og telefonsamtaler mellom regjeringene i Midt-Østen. De var blitt tatt opp på lydbånd. Særlig opplysende var herunder ordrene fra den israelske overkommando til stridskreftene, som allerede to uker før overfallet var trukket sammen til store manøvrer. Lydbåndene på «Liberty» er derfor et meget viktig bevis når det gjelder krigsskylden.

Forsøket på å tilintetgjøre skipet er derfor bare forklarlig ved at israelerne ikke kunne føle seg sikre på alle radioteknikerne. Aksjonen ble innledet med et luftangrep som varte i fire timer og ble gjennomført i flere bølger. Da det ventede resultat uteble fulgte et flere timer langt angrep med torpedoer fra den israelske marines side. Det ble riktignok oppnådd en treffer, men «Liberty» klarte å kreke seg inn til Malta med 34 døde og mange sårede — samt lydbåndene ombord.

USA-regjeringen kunne således offentliggjøre et dokumentarisk bevis for forberedelsen til «Blitzkriegen» og om krigsskylden. Men en vil like lite gjøre det som en har krevet regnskap for de timelange angrep på det amerikanske skip og mordene på de amerikanske sjøfolk.»

E.N.

De hadde rett

I en Oslo-avis klipner vi etterfølgende leserbrev som kanskje tør være karakteristisk for den oppvåknen som skjer hos den våkne og bevisste del av norsk ungdom:

«For omkring ett år siden var jeg av den oppfatning at det var galt av de voksne å refse de unge for deres lange hår. Men — for en gangs skyld har de voksne hatt rett.

Dette er ungdommen av idag: Narkotika, hasj og annet er satt i høysetet.

Frihet på alle områder er ønsket deres. Frihet til å motarbeide all sunn fornuft og forstand, det er det store deler av ungdommen kjemper for. Raseblanding, negermusikk, falsk humanitet, anti-nasjonalisme og latskap er den nye generasjonens idealer — jeg har begynt å tvile på demokratiets berettigelse.

NASJONAL GYMNASIAST

skal tro om ikke hans verk vil leve, om han ikke har vdet et bidrag til historieforskningen som ettertiden vil måtte anerkjenne.

Siegfried

Har vi autorisert stemmesvindler?

Den meget omstridte nye eier av MORGENPOSTEN, Sverre Munch, har i mangt og meget usedvanlig sunde synspunkter og han er som en hund i det demokratiske kjeglespillet fordi han enten er så modig at han våger å kalle tingene ved sitt rette navn eller fordi han som barnet i eventyret slår fast at keiseren jo ingen klær har på.

I forbindelse med det forestående kommunevalg skriver han 10. aug. under eget navn og oven nevnte tittel følgende i sin avis:

«Vårt politiske demokrati har i de siste hundrede år utviklet seg på en slik måte at den enkelte velger stadig har fått mindre og mindre innflytelse på statens styre og stell; mer og mer makt er blitt konsentrert i partiene og deres styrer. Velgerne er henvist til å stemme på en partiliste eller til å la være å stemme. Kommunevalgene er særlig udemokratiske fordi partiformenn og styremedlemmer kan føre seg selv opp tre ganger og derved har de tre ganger så store chanser til å bli valgt som en som bare er ført opp en gang.

Det er utrolig at en så udemokratisk valgordning i det hele tatt er blitt vedtatt av Stortinget og at det finnes partiformenn og partistyre-medlemmer som benytter seg av denne valgordning. — Ved å la seg føre opp tre ganger på en partiliste vil f. eks. en partiformann kunne få mange tusen flere stemmer enn han egentlig burde ha.

— Tar vi et politisk parti som får 1000 stemmer, vil en representant som står oppført tre ganger på listen kunne få 3000 stemmer, det vil si 2000 stemmer mer enn han skulle ha. Han er derfor sikker på å bli valgt, selv om et flertall av velgerne ville foretrekke en annen. En som er ført opp bare en gang får nemlig bare 1000 stemmer.

I Oslo kan et parti få 50 000 stemmer og da vil en representant altså kunne få 100 000 stemmer mer enn han burde ha. Nå kan selvfølgelig velgerne stryke dem som er ført opp flere ganger og føre andre opp i stedet, men det er sikkert de færreste oppmerksomme på, og gjør det iallfall ikke.

De partipolitikere som benytter seg av denne valgordning ved å la seg føre opp på listen to eller tre ganger for på den måte å sikre seg flere stemmer enn de i virkeligheten har rett til, bør helst ikke snakke om demokrati andre steder i verden — for demokratisk er det iallfall ikke.

Det må vel heller kunne karakteriseres som autorisert stemmesvindler.

Vårt demokrati er kommet på avveie når en slik valgordning tolereres. — Bør ikke velgerne til kommunevalget i år konsekvent stryke alle som er ført opp på listene mer enn en gang?»

Öppen fråga

till den nordiska parlamentarikergrupp, som nyligen besökt Grekland för undersökning av hur den nya regimen behandlar deras kolleger — parlamentarikerna.

Varför detta specialintresse för förhållandena i detta land, eftersom — mig veterligt — aldrig några parlamentarikergrupper utsänts till regimerna i republiker som Kina, Sovjet, Östtyskland, Polen, Ungarn, Kongo, Cuba, Syd- och Nordamerika etc. I dessa republiker försiggår så mycket och mycket, som också borde föranleda besök av frågvisa nordiska parlamentariker.

För att nu ej nämna undersökningar över, vad som försiggått i våra egna nordiska länder efter 2dra världskrigets slut. Framtidens dom kommer att bli hård inför vittnesbörden över dessa händelser, som än så länge tycks åtnjuta våre nordiska parlamentarikers fulla gillande. Mig veterligt har hittills ej några av världens parlamentariker sänt några grupper för undersökning av, vad som härvidlag skett.

Dylika parlamentarikergrupper hade nog ej i Norden blivit så väl mottagna, som fallet nu tycks ha varit i Grekland.

Objektivt sett förefaller det som om den nuvarande grekiska regimen uppträtt långt mera verkligt demokratiskt än vad fallet skulle blivit vid besök hos de ovan nämnda republikerna resp här hos oss i Norden.

Erhard Fliesberg

Har De betalt bladpengene for 2. halvår?

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær. Møtetid kl. 19.30.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Beriktigelse og supplement

Vi kom nok i forrige leder i skade for å rette baker for smed og beriktiger det altså her. Det var ikke utenriksminister Lyng som dro til Hellas for å belære de nye herrer der om menneskerettigheter og anstendig politisk oppgjør med motstandere, men hans navnebror, stortings- og høyremann Otto Lyng. Det unnskylder altså ikke det norske høyre, som i motsetning til det svenske deltar i komedien. Og Otto Lyng er dessuten ved siden av Sverre Løberg formodentlig Stortingets mest rabierte forsvarer av urettsoppgjøret.

Det unnskylder knapt nok utenriksminister Lyng, for han burde som landets utenriksminister ha belært sine forvirrede medpolitikere om det både uforskammede og komiske i at nettopp de følte seg kallet til å opptre som læremestre for greske kolleger som bare har fulgt gammelt norsk eksempel.

Men, dette får nu være som det vil. Vi skulle anta at utenriksminister Lyng ikke trenger noe forsvar fra vår side og kanskje ikke engang den beriktigelse vi altså her plikt-skyldigst bringer. Imidlertid gir denne vår beriktigelse oss anledning til nok engang å komme inn på Hellasreisen og det norske hykleriet.

Først og fremst noterer vi at det vesentlig er det utrettelige DAGBLADET som har gitt hellasfarerne de fete overskrifter og den begeistrede tilslutning. De andre aviser er stort sett merkelig tause omkring det hele — noe vi for vår del altså finner høyst rimelig på bakgrunn av Norges plettede menneskerettighetsfortid og foreldete nutid. Men dette å stikke fingeren i jorden er jo hverken DAGBLADETS eller hellasfarer m. m. m. Aase Lionæs' sterke side. Og så serveres vi da for noe som vel må være toppen av alt lattervekkende hyklari.

For hva sier ikke den berømmelige fredsprisutdelerske til DAGBLADET, som på sin side spanderer halvfet sats på det en mener er det aller viktigste:

«Hellas er medlem av De forente nasjoner, av Europarådet og av NATO. Norge er også medlem her. Det er derfor vår plikt å følge med i hvordan alle medlemmer av disse organisasjoner etterlever — hver i sitt land — de menneskerettigheter som vi i fellesskap så møysommelig har arbeidet oss fram til enighet om i disse internasjonale organisasjoner etter krigen.»

Vi ber våre lesere sammenligne dette hylerske ordskvalder med den skrivelse vi gjenga i forrige nummer fra Menneskerettighetskommisjonen, som kort og godt går ut på at en ikke kan gripe inn mot Norge fordi den norske urett ble begått før Norge — nærmere bestemt i sept. 1953 — aksepterte slike menneskerettigheter. En gammel urett kan altså fortsettes og holdes vedlike bare en start i tide! Jo, Aase Lionæs og hennes medpassasjerer på urettsbussen til Hellas har sannelig «møysommelig» vært med i det «fellesskap» som har sikret menneskerettighetene!

Hun fortsetter:

«Viser vi ikke ansvar for disse frihetsprinsippers overholdelse, blir vi medskyldige i krenkelsen av dem, hvor de nå måtte forekomme.

At disse friheter etterleves i alle medlemsland, også i Hellas, blir nå en prøvesten på styrken i Vestens demokrati!»

Nansen og Quisling

I tilknytning til hva Hors de Combat skriver i den interessante artikkel i forrige nummer FRA KULTURFRONTEN, synes jeg det kan være på sin plass å gjengi litt av hva Quisling skrev i en artikkel i «Tidens Tegn» 24. mai 1930 under titlen «Politiske tanker ved Fridtjof Nansens død»:

«Den kjennsgjerning som vi har å se i øynene, er jo at Fridtjof Nansens bortgang er et stort tap for vårt folk, og for verden også, nettopp derfor at det ennå var så umåtelig meget som han skulle og kunne ha gjort. — Den politiske oppgave Nansen så for seg såvidt Norge angår, var som bekjent å befri fedrelandet for klassekamp og partipolitikk, og gjennomføre en nasjonal samling og gjenreising på basis av sunde, politiske og økonomiske prinsipper. — Ved Nansens død er vårt folk blitt uten en naturlig fører å se hen til. Situasjonen er så meget mer floket som noen virkelig samlende politisk linje har det egentlig aldri vært pekt på, og tendensen i samlingen hittil nærmest er blitt en øket splittelse av folket, en samling av «borgere» mot arbeidere og arbeidere mot «borgere». På den annen side er uroen og usikkerheten for fremtiden stadig voksende, og også forbitnelsen over vårt avmeikete og usle politiske stell, over de meningsløse arbeidskonflikter over den bolsjevikiske og rabulistiske ånd som brer seg i våre bygder og byer. Og i flere og flere sinn modnes en fast vilje til å gjøre ende på disse ødeleggende tilstander som fornedrer oss og stjeler vår kraft. — Under slike forhold kreves en politisk nyordning, klar, bestemt og positiv. — — —»

OLE

Jo, vi kan nok langt på vei være enige her og kan bare håpe på at delegasjonen ved tilbakekomsten med full kraft tar fatt på å råde bot på den norske urett, selvom den altså dessverre er foreldet.

Og la så de norske partipolitikeres innsats på norsk jord etter å ha hjemsøkt den greske, være det Aase Lionæs kaller «en prøvesten på styrken i Vestens demokrati»!

Månadsbladet

FRIHUG

Frisinna tidtrøyt- og opplysningsblad. Fritt ordskifte om NS, rettsoppgjøret m.m. Fylgjetonger om Hunzafolket, Jack London (ill.), sjøromaner m.m. Årspris kr. 25,—.

Postgiro for bladv. 80 821. Utgjevar: Erling Seim, Kinn

Kommunevalget

Loven om kommunevalg har bl. a. flg. bestemmelser i § 29 pkt. 3:

Navn som står på en offisiell liste en eller flere ganger kan velgeren føre opp en gang til. Andre navn kan han føre opp en eller to ganger. Den rekkefølge hvori han ønsker de oppførte personer valgt, angir han enten ved plassen på stemmesedlen eller ved tilføyet nummer.»

Det kuriøse påhit, som gir adgang til å stemme på en eller flere personer flere ganger er udemokratisk, idet det gir et lite sjikt innen et parti anledning til seg imellom å bestemme valgets utfall innen partiet ved forhåndskumulering, istedet for å overlate dette til velgeren. Det resulterer i hva man kaller oligarki eller fåmannsvelde, som f. t. er det herskende system i Norge, uansett hvilket «fikenblad» man ellers måtte forsøke å skjule sin politiske nakenhet med. (Jfr. professor Toynbee om parlamentarismen).

Den bestemmelse, som gir

velgeren adgang til ved tilføyet nummer å angi den rekkefølge, hvori han ønsker de oppførte valgt, er demokratisk, men helt verdiløs overfor forhåndskumuleringen.

Noen demokratisk hensikt kan vel kumuleringen i sin alminnelighet og forhåndskumulering i særdeleshet neppe anses å ha. Normalt er den overflødig og formodentlig helt stedegen. Den umyndiggjør velgerne.

Det er etter ovenstående en idé, å stryke all forhåndskumulering og heller ikke foreta noen for egen regning. Deretter med nummer angi rekkefølgen, hvori man ønsker de oppførte personer valgt. Det kan få adskillig betydning kandidatene imellom. De man ikke liker, kan man stryke og erstatte med navn fra andre lister.

Kommunevalget bør ikke være politiske. Misnøyen med det herskende oligariske system er alminnelig i flg. pressen, ikke minst blant yngre velgere.

Olaf Holm

Sosialdemokratisk bedømmelse av nasjonalsosialismen

Hva den nylig avdøde riksdagspresident Paul Lübe sa i 1934

Den tidligere tyske riksdagspresident Paul Löbe er død i Bonn, 93 år gammel. Det sosialdemokratiske parti betegner ham med rette som en av de store fra deres rekke. I et telegram til avdødes sønn erklærte Willy Brandt at SPD bøyer seg i ærefrykt for den mangeårige riksdagspresident fra den første republikk. Etter 1945 var Paul Löbe første alderspresident i bundestagen. Han fikk statsbegravelse for sine fortjenester. Venner og motstandere anerkjenner hans rettsinn, en egenskap som er mangelvare idag både i det nye Tyskland og andre steder. Et dokument fra 1934 viser at han også kunne øve selvkritikk. Han ga 13. februar 1934 den katolske belgiske avis «Libre Belgique» et intervju, hvori han sa:

«Men jeg er objektiv nok til å medgi at Tysklands nye førere med stor kraft har gått løs på problemer som vi ikke har kunnet løse. Jeg tenker på riksreformen, anskaffelsen av arbeide for 2 millioner arbeidsløse og vinterhjelpen, et verk som er fylt av en stor sosialistisk ånd. Landbruksproblemet synes iallfall for meg å være grepet an med stor energi. Hvis det lykkes den nye regjering å få seks millioner arbeidsløse i arbeide

de igjen, så ville det være en heldedåd som ville avtvinge meg aktelse».

Til slutt sa Löbe: «Å tro at vi kan vende tilbake i løpet av fem eller ti år er en myte. Jeg vil ikke gjøre mine kamerater som bor i utlandet motløse, men de vet selv hvilken rolle de nu må spille.»

10:—

till årets slut för tidningen

NORDISK KAMP!

*

Nordisk Kamp är den nationella tidning som alla nationellt sinnade bör läsa och lära känna.

*

TILL NORDISK KAMP BOX 162, STRÄNGNÄS

Undertecknad prenumererar härmed till årets slut. Avgiften 10 kr bilägges/insättes på tidningens postgiro 14 88 37 adress ovan.

Namn:

Adress:

.....

FOR UNGDOMMEN

Red.: Hallvard M. Paasche

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.*

Mot sin hensikt?

Det er ikke alltid propagandistene i fjernsynet treffer blinken med det de serverer. Spesielt ikke når de forlater de «autentiske» filmberetninger fra den tyske østzone og kommer i skade for å levere virkelig autentisk stoff om samtidshistorien. Slik som avsnittet forleden om Hitlers maktovertagelse i den gode britiske serie «Den tapte fred». Riktignok forsøker den norske kommentator etter beste evne å holde den vanlige hetsstilen, men bilder talar nu engang for seg uansett kommentarene.

Det er mange av våre venner som er blitt betenkte etter å ha sett filmopptakene omkring Hitlers maktovertagelse dengang. For de stemte jo slett ikke med det de hadde hørt og lest om gangsterne som voldtok det tyske folk og kom til makten gjennom fusk og fanteri. Begeistringen hos folkemassene var til å ta og føle på, og den dag idag så man formelig tårer over det tapte rike i øynene på folk som var med dengang og som ble intervjuet nu om det som hendte.

La oss få flere slike virkelige autentiske filmer, og helst uten kommentarer slik at ungdommen selv kan gjøre

seg opp en mening om hva som er løgn og hva som er sannhet i det man forsøker å pådytte oss som historie.

Norges holdning

Til krigen i Midt-Østen mellom araberstatene og Israel har de forskjellige stater tatt standpunkt for og imot den ene eller den annen part.

Forholdene i 1956 var tilnærmevis like. Den gang var ikke spørsmålet for Europas stormakter å stille seg på den ene eller den annen side, men direkte å engasjere seg med våpen i hånd slik England og Frankrike gjorde det.

De små nasjoner, deriblant Norge, tok også standpunkt i striden dengang og sa seg moralsk forpliktet til å støtte den israelske angriperstat. Grunnen til at Norge støttet Israel var dengang skipsfartsinteressene, som var truet hvis Egypt fikk kontroll over Suez-kanalen. Sa man i avisene. Men dette argument har ialfall ingen verd i dagens situasjon. Egypt har med sin kanalspolitikk bevist det — og nu er det det israelske angrep som har stanset trafikken i Suez-kanalen. Vi må altså se oss om etter andre grunner til den besynderlige norske utenrikspolitikk.

I den siste tid har fjernsyn og radio engasjert seg i hetspropaganda mot araberstatene og rost Israel i høye toner. Riktignok samles det inn penger til de nye flyktninger Israel har på samvittigheten, men innsamlerne, bl. a. enkelte banker, synes å være mere interessert i den innsamling som samtidig foretas til de israelske angriperne!

For å friske på sympatien for Israel serverte det norske TV midt øpe i konflikten en ny omgang med angivelig tyske grusomheter mot jødene og en minnet om zionistenes heltedige kamp for å få opprettet sin egen nasjonalstat på «amle mosegrodd tufter». Kommentatorens synspunkter og sympatier var ikke til å ta feil av og han hadde vel også sine retningslinjer å gå efter.

Det norske knefall for Israels aggressive politikk er øyensynlig uten begrensning og en skjeler ikke engang til de ubehagelige kjensgjerninger som israelernes umenneskelige krigføring slik nøytrale

korrespondenter har meldt om.

Det en i det minste burde kunne forlange av Norge i den pågående konflikt var en strenøt nøytral holdning. Men nøytralitet er tydeligvis et tåket begrep for norske politikere og pressefolk — slik det også var det i 1939—40. Hva vi også fikk betale for.

P.

Frihet, sannhet og rett

Sannheten den er mektig og den seirer. Nasjonalisme er kjærlighet til folket og landet. Sosial tenkning er solidaritet. Solidariske må vi være for å få utført noe.

Menneskene må forene det som binder sammen, og forbanne det som splitter. Fred og åndsmakt, mot krig og voldsomakt.

R.H.

Det får vi ikke vite i Norge

Under kampene i Midt-Østen kom det også en melding om et israelsk angrep på det amerikanske skip «Liberty», men plutselig fikk en ikke høre noe mere om det. Som om det skulle ha kommet ordre ovenfra. Men norske avislesere er jo vant til å bli avspist med sensurert vare fra nyhetsbyråene.

Tilfeldigvis er jeg kommet over et amerikansk skrift fra National Economic Council, en såkalt «Background Report Nr. 15» og her får gåten sin løsning. Om den eldre generasjon er villig til å avfinne seg med hva Store Bror har sensurert, så bør ialfall den våkne del av ungdommen, den som fremtiden hviler på, få greie på den virkelige bakgrunn for hendelsene. I nevnte skrift heter det:

««Liberty», som ble angre-

(Forts. side 2)

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armenieren Jerwand Dshanian.

Jeg fikk tilbake min tidligere stilling her. Det gikk knapt en ukes tid, så innfant en rekke tyske offiserer seg fra Feodosia med selve sjefen for arbeidsbataljonen med kapteins grad, og kompanisjefen, en overløytnant, i spissen. Først inispiserte de selve kompaniet, hvorefter de innledet en samtale med meg. Dermed var saken avgjort. En ung, dannet armenier ved navn Artasj, som var blitt tolk for kompaniet, tok de med seg til Feodosia, hvor han skulle være tolk for kapteinen i bataljonens hovedkvarter. Så fikk jeg av overløytnanten beskjed om å tre i Artasj's sted som tolk for arbeidskompaniet.

Dermed var jeg fri for vei-arbeidet. Isteden ledet jeg arbeider av forskjellig slags både i bolighuset såvelsom i selve landsbyen. Ofte fikk jeg av kompanisjefen ordre om å begi meg til hovedkvarteret for arbeidsbataljonen og som vanlig lånte da overløytnanten meg sin private sykkel. Helt alene kunne jeg da sykle frem og tilbake til Feodosia på den asfalterte veien, og hver gang var det en fryd å betrakte den eiendommelige, vakre Svartehavskysten om igjen og om igjen. Det var praktfulle vyer jeg da hadde for øyet.

Kompanisjefen ga tilkjenne sin tillit til meg, men samtidig var jeg klar over at jeg overalt, likegyldig hvor jeg var, sto under skarp kontroll.

Men jeg forsto likevel å benytte anledningen slik at jeg fikk tid til å avlegge besøk på en del steder hvor jeg var kjent fra før krigen. Mest av alt likte jeg å besøke kunstmuséet for den verdensberømte armenske kunstner Hovannes Aivasovskij (Aivasian) den berømte badestranden, folkeparks, hovedtorvet som overalt var besøkt av mange reisende. Det lot til at turisttrafikken ikke tok slutt

selv under en krig. Og rett som det var dukket der opp festlige minner fra mine artistturnéer, som jeg forlenøst hadde glemt bort. I fritiden ellers og da særlig om søndagene kunne vi fritt gå og bade i Svartehavets blå vann og vi solte oss så vi ble nesten svarte som negre. Og nettene forekom oss myke som fløyel mens vi armenske krigsfanger flørtet med landsbyens russiske piker. Og til dette bemerket ikke tyskerne noe, da de selv var ute og flørtet med landsbyjentene. Matrasjonene var også ganske bra og vi følte oss alle sammen mette, og til og med hendte det at vi kunne gi en håndsrekning i matveien til slike blant stedets sivile befolkning som tydeligvis kunne trenge det.

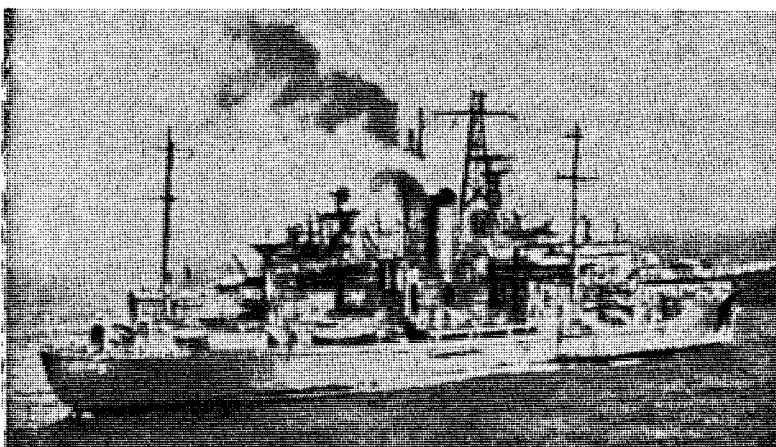
PÅSKEFEIRING

I Påsketiden hadde vi fri fra arbeidet alle sammen, slik som ved Jul og Nyttår. Vi kunne dekket et ganske bra påskebord med noen retter og endog drikkevarer fra Krims vinhøst. Armeniere såvelsom tyskere feiret så å si i fellesskap den store påskehøytid. Påny ble det stillet opp radioapparater med høyttalere i brakkehuset slik at vi kunne høre påskemusikk og gudstjenester fra de forskjellige stasjoner i Europa og Krim, på tysk og likeledes på armensk. En tysk og en armensk prest kom fra Feodosia til vårt arbeidskompani for å avholde påskegudstjeneste såvel for tyskerne som for oss krigsfanger. Vi ble tilmed kjørt bort til landsbyens ortodoks-russiske kirke, hvor selv tyskerne ble synlig imponert over det vakre og praktfulle påskeseremoniell, langt mer tradisjonsrikt enn hva som foregår i de europeiske kirker. Feiringen av Påsken begynte langfredag, fra morgen til solnedgang oppholdt de troende seg i kirken eller i dens nærhet. Påskeaften tok gudstjenesten til kl. 20 for vedholdende å holde på til midnatt. Prestene gikk til og fra skiftevis ut fra sakrestiet for å fortsette messen eller foredra de for anledningen bestemte salmer. Folk kom til kirken for å få eggene og de spesielle påkekaker innviet ved siden av en særegen påskeost støpt i en pyramidal treform. Kirken var full av festkleddes mennesker som bukket og korset seg ved bestemte anledninger under gudstjenesten og barna tok efter foreldrene. Ved midnatt gikk hele kirkeforsam-

(Forts. side 8)

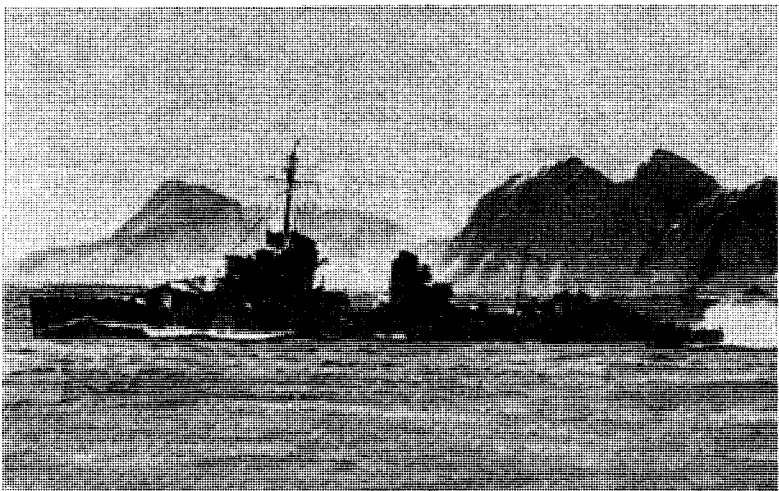
Vest-Tyskland har skuffet USA's forventninger om stor germansk soldatinnsats for amerikanske interesser. Nu skal en attpåtil gå til nye innskrenkninger av Bundeswehr. Noe som foranlediger Oberösterreich. Nachrichten i Linz til å bringe ovenstående karikatur med underskriften «Der Schrumpfermaner.»

Det angrepne amerikanske skip

Tragedien med panserskipene i Narvik

TO TYSKE KILDER SOM BERETTER OM «EIDSVOLL»S OG «NORGE»S UNDERGANG

«Wilhelm Heidkamp» i Vestfjorden med flotillesjefens stander i fortoppen

Vi nevnte ved en tidligere anledning et brev som general Ruge sendte general Dietl 13. juni 1940, altså kort etter den norske totalkapitulasjon med avslutningen av krigshandlingene mellom Norge og Tyskland for verdenskrigens varighet. I brevet takker Ruge for et personlig besøk som Dietl har avlagt hos ham etter kapitulasjonen og sier at «i denne for oss så tunge tid har den soldatiske finfølelse som De har vist ved dette besøk gått meg til hjertet.»

General Dietl har altså fått den aller beste attest av den norske øverstkommanderende, og en må vel derfor også kunne anta at en kan stole på den beretning han gir om det som hendte da de to norske panserskip så meningsløst og unyttig gikk til bunns ved Narvik. Og denne beretning har en ganske spesiell interesse fordi det i krigspropagandaen fra den tid ble servert de mest meningsløse og opprørende beretninger om tyskernes oppreden. Så ilde var det at en norsk marineoffiser til og med tok til motmæle i britiske aviser. Men den dag idag henger løgnen om dette igjen i bevisstheten hos man-

ge, slik som så mange, mange andre løgner gjør det.

General Dietls beretning om disse for Norge så ulykkelige begivenheter finnes gjengitt i boken «General Dietl. Das Leben eines Soldaten», som kom ut på Verlag Dr. Franz Hain i Wien i 1951. Og vi gjengir i norsk oversettelse:

«I henhold til ordre skulle flåteforbandet være foran Narvik 9. april 1940 kl. 5.30. Kl. 5, altså en halv time før den beordrede tid var målet nådd. I sannhet et mesterstykke i enhver henseende. Aldri før i sjøkrigføringen historie var det blitt satt inn torpedojagere på så stor avstand.

Ennu var imidlertid landingen ikke fullbyrdet. Ett eller annet sted måtte det stå norske krigsskip, hvis forhold ledelsen absolutt ikke kjente. Og nu skjøv det seg i morgendemringens grå, imellom halvt dekket av snebyger, fra en sidefjord like før Narvik en grå koloss mot oss. Signaler gikk frem og tilbake. Førerjageren stoppet, en sambandsbåt ble satt på vannet og to offiserer fra Kommodore Bontes stab

bruste mot nordmannen med stor fart.

Forhandlingene der over var korte og dramatiske. Den norske kommandant utbad seg 10 minutters betenkningstid for å kunne henvende seg til sin sjef. Det kunne vi umulig gå med på, for hos oss dreiet det seg nu om minutter. Så erklærte han, at han hadde ordre fra sin regjering om å yde motstand med alle midler. Den nøkterne opplysning fra den tyske sjøoffiser om det innløpende forbands styrke og aksjon i hele det øvrige Norge kunne ikke endre hans beslutning. En ærlig gammel sjøbjørn, som tro mot sin ordre opptok kampen!

Kystpanserskipet «Eidsvoll», hvis navn minnet om de skandinaviske lands oversenskost, var riktignok ett av de største skip i den norske krigsmarine, men byggeåret lå imidlertid i forrige århundre. Likevel hadde dens 21-cm kanoner kunnet sende de upansrede tyske torpedojagere tilbunns med få skudd.

Den tyske båt la fra og skjøt opp den avtalte røde lyskule for tilfelle av motstand. Tungt fikk den grå koloss farten opp, og nøyaktig rett mot oss. Ennu 500 meter, så 400 og 300. For dømt, fyren ville vedre oss!

I mellomtiden fant det sted en kort meningsutveksling på broen mellom Kommodore Bonte, general Dietl og kommandanten. Dietl sammenfattet sin bedømmelse av stillingen og den eneste mulige beslutning i lakonisk korthet: «Schiass'n!»

Så lød den rolige stemmen til kommandanten på torpedojageren vår i talerøret: «Begge maskiner, full fart forover!» Som en edel hest som reiser seg på bakbenene, slik sprang den brave «Wilhelm Heidkamp» fremover med et veldig sprang. En elegant bue unndro den fra de truende rør til de norske pansertårn, som var rette mot oss, og bragte den i skuddposisjon for torpedorene. Påny et signal, og med en sakte visling sprang sølvålene til aktere torpedosatte over bord.

Nu fulgte minutter av høyeste spenning for oss landkrabber, minutter som inger noensinne vil glemme. Nordmannen dreiet langsomt sine tårn mot oss påny, og vi stirret spent på kanonmunnningene. Kom da ikke endelig lyn og torden der over fra og rev vår lille båt istykker?

(Forts. side 7)

ALF GLENG:

To menn — to bøker

Mange ganger kan en spekulere over mentaliteten hos Ola Nordmann etter 900 års kristendom. Perverse sexbøker og kriminallitteratur om mord og sadisme slukes med begjærighet av folk, nærsagt av ung og gammel fra alle samfunnsklasser.

Bestselleren siste jul var «Munnspill under åpen himmel» av den noksom bekjente Erik Bye, som jo var «god nordmann» under okkupasjonen og tilhørte «Heimefronten». (Hvis han ikke hadde gjort det, ville vel neppe boken blitt trykt).

På sin vandring gjennom Arizona i U.S.A. minnes han sine meritter som sabotør i kapitlet «Et par støvlesåler», hvorav jeg tillater meg å sitere følgende:

«Jeg var 18 år. Jeg kom fra et møte med en mann. I mørket kunne jeg ikke se ansiktet hans, men jeg kjente det fra før. Et magert ansikt som sjelden røpet hva mannen tenkte eller følte. Det gjorde ikke stemmen heller. «Vi vet hvem det er», sa han. «Og vi vet hvor han er.» «Javel». «Møt imorgen tidlig klokken åtte. Vanlig sted. Det er søndag, så ta på deg turantrekk. Ryggsekk. Stengun. Det blir tre mann til. Du får nærmere ordre klokken åtte». «Må jeg?» en stund hørtes bare regnet. «Noen må». Så forsvant han. Jeg prøvde å se kaldt og kynisk på det hele. En angiver var avslørt. Han måtte dø. Om

det hersket det ingen som helst tvil.

Hvordan skulle det skje? I dagslys? Antagelig, siden vi skulle møtes så tidlig. Nødvendigvis måtte vi på kloss hold, være sikre på å treffe. Hvem var han? Var han ung eller gammel? Hadde han hustru og barn? Hvordan så han ut? Hvorfor kunne ikke dette skje i mørke? Vi ville bare ane omrisset av en mann, kanskje såvidt skimte farven i tøyet hans i lysbjeffene fra maskinpistolene. Så ville det være mørkt igjen. Mørkt og stille. Men nei. Vi skulle møtes om morgenen. Fullt dagslys. Kloss hold. Vil han fatte mistanke når vi kommer? Prøve å flykte så vi må skyte ham i ryggen?

Nei, kanskje går han oss i møte. Tror det er venner som kommer. Smiler fårete og løfter en pekefinger til hattebremmen. Så vil han forstå og underkjenne vil falle ned på ham og han vil skrike, men får ikke tid. Må ikke få tid til det, og vi vil brenne løs, samtidig, og han vil knytte seg sammen og synke til jorden med munnen på vidt gap — det vil renne blod fra munnvikene hans, men han får ikke frem en lyd, kjære Gud,

(Forts. side 8)

General Dietl har gått iland i Narvik

Kapitän z. S. Friedrich Bonte, en havets gentleman, som selv falt ved Narvik 10. april 1940

Raseborgerkrigen i Amerika — —

(Forts. fra side 1.)

par politimenn, men utrydde dem alle.

Mao Tse-tungs lærebok i gerilja er obligatorisk lesing for de sorte pantere. Deres politiske tankegang er også venstre-orientert.»

*

Det er vel kanskje det siste som er årsaken til at alle deres hjerter som villeder folke- meningen i Norge banker så varmt for de sorte villmenn som nu herjer i USA. Muligens av dårskap, men for en stor dels vedkommende sikkerlig ut fra de langt videre perspektiver som åpner seg i forbindelse med negeropprøret i USA.

For en kan gå enda lenger tilbake enn til FOLK OG LAND for ifjor når det gjelder å finne bakgrunnen for det som skjer nå. Så langt tilbake som i 1912 klarla Britannias ledende kommunist Israel Cohen strategien i sin bok «A Racial Program for the 20th Century»:

«Vi må være klar over at vårt partis mektigste våpen er rase- spenning. Ved å gi de svarte raser bevisstheten om at de i århundrer har vært undertrykket av de hvite, kan vi forme dem etter det kommunistiske partis program. I Amerika vil vi ta sikte på subtil seier. Mens vi oppflammer negerminoriteten mot de hvite, vil vi oppnå å bibringe de hvite et skyldkompleks for deres utbytning av negerne. Vi vil hjelpe negerne til å bli prominente på alle livets felter, i arbeidslivet og i sports- og underholdningslivet. Med denne prestisje vil negrene bli istand til å kunne inngå blandingsekteskap med de hvite og påbegynne en prosess som vil utlevere Amerika til vår sak.»

Sitatet har vi hentet fra det amerikanske Rockwell-magasinet «The Stormtrooper magazine», som på sin side henviser til at «this statement was printed in an exposure by the U.S. Congress, Congressional Record, June 7, 1957, p. 8559).

*

Det er ellers grunn til å notere seg at samme Rockwell-magasin allerede på forsommeren i år hadde en artikkel med tittelen «Hot Summer ahead», hvor de senere hendelser i Newark, Detroit og andre steder ble forutsagt. For raseurolighetene fra de amerikanske negeres side har naturligvis igjen utløst aktivitet fra det American Nazi Party, som i forbindelse med det svarte opprør har fått øket tilslutning. I nevnte artikkel «Hot summer ahead» heter det:

«Med sommeren som nærmer seg er kommunistene i

ghettoene og hisser opp negrene med forskjellig anti-hvit litteratur og preker marxistisk nedbrytende doktriner.

Negerne og kommunistene lover oss en lang varm sommer i år, men American Nazi Party gjør seg rede til å bekjempe det avskum som vil hemsøke gatene i Amerika.

Akkurat som i Chicago ifjor vil American Nazi Party være på pletten for å lede de hvite mennesker hvorsomhelst det svarte avskum bestemmer seg for å drepe, voldta og plyndre. «Burn, baby, burn», er krigsropet til disse ville. «White man fight» er ropet til amerikanske nazister.

Amerika kan ikke lenger tillate det kommunistledede svarte avskum å terrorisere våre hvite kvinner og barn. Vi må nu ta offensiven.»

Nettopp som vårt blad går i trykken kommer forøvrig meldingen om at den farlige mann Rockwell er bragt av veien. Han ble skutt ned av en snikskytter og politiet har arrestert en mann som tidligere er ekskludert av Rockwells parti. Men det er jo ikke usannsynlig at han bare er utsett til å spille samme rolle som Oswald i Kennedy-mordet. Det var iallfall ytterst beleilig for mange å bli kvitt Rockwell nu da hans bevægelse begynte å bli virkelig farlig. Men det får vi komme tilbake til senere, og vi går videre i teksten slik den forelå før mordet på Rockwell. En talsmann for partiet har forøvrig erklært at virksomheten naturligvis vil bli fortsatt.

Og slik stivner da borgerkrigsfrontene til mens de amerikanske politikere med tilslutning av den europeiske presse hopper snart på det ene og snart på det annet ben. Situasjonen har glidd helt ut av hendene på dem og de forsøker nu å demme opp for det som må komme med en flom av ord om å bekjempe fattigdommen hos den svarte befolkning, noe en dels ikke har penger til på bakgrunn av milliardsluket i Vietnam og som dels kommer for sent.

*

På bakgrunn av all den misvisende svada i norsk presse og norsk kringkasting, kan det ha sin interesse å se hva en fornuftig tysk iakt-tager skriver om det som nå foregår i USA. Vi sikter til en artikkel av dr. Peter Kleist i «Deutsche Wochen-Zeitung», og gjengir det vesentligste i norsk oversettelse:

«Illusjonen at menneskene er gode, like og forstandige har i USA ført til denne borgerrettslovgivning, hvis ska-

pere mente at ved å slippe til disse tre menneskelige egen-skaper ville problemet med raser og klasser i Amerika være løst.

Men hendelsene av idag beviser at problemet ikke er løst, men tvertimot reist i all sin hardhet.

Nettopp etter den fullstendige rettslige likestilling av negerne i USA viser det seg at de ikke bare er like lite «gode» i borgerlig-kristelig forstand som sine hvite medborgere, men at de er en god del mindre «gode». De er heller ikke bare like lite fornuftsdirigerte som de hvite, men betydelig sterkere beveget av lidenskaper og drifter enn sine hvite medborgere.

De liberale troende i regjering og offentlighet i USA belaster den dårligere skoleutdannelse for de farvede for denne kjennsgjerning. Dessverre viser også dette seg å være en feilaktig tro. De siste intelligensundersøkelser av negerne i USA-hæren har ikke idag — etter årtiers forbedring av skoleforholdene — falt gunstigere ut for negerne enn den statistiske telling under annen og første verdenskrig, men viser en enda sterkere avvikelser nedover. Det finnes dog bare meget få psykologer i USA som åpent våger å uttale grunnen til dette: at nemlig, jo større den samlede utdannelse blir, jo større blir også forskjellen mellom høyere og mindre begavede. Jo høyere hinderet blir, jo færre blir antallet av gode hoppere som klarer å ta det.

Negeropptøyene i sommer har delvis antatt borgerkrigsaktig karakter. Rase- og klassehat blir også flittig hisset opp av agitatorer som reiser gjennom landet. Rettslikheten har først og fremst vist at det like lite er vunnet med den som med statlig selvstendighet for innvånerne i de svart-afrikanske stater. Den materielle ulikhet har fortsatt og den vil fortsette å bestå, fordi den svarte er et annet slags menneske enn europeeren. Han er ikke så hissig på materiell vinning at han vil ofre sin ro og bekvemmelighet for denne drift. Han har ikke skapt denne europeiske verden av teknikk, vitenskap, utrettelig strev, den skarpe, nådeløse konkurransekamp. Den er ikke hans verden, og han forblir utenfor den. Han rutsjer imidlertid ikke ned i en paradisiske urskogstilværelse, men ned i byenes slum.

Å rense slummen og rehabilitere dens innvånere er slagordet med hvilket man går løs på ondet. Dog glemmer man at også det mest sobre borgerkvartal utarter i løpet av få år når man flytter

slumboerne dit. Det finnes nu enøang — også i vårt hvite samfunn medborgere som finner det mere bekvemt å kaste sitt søppel ut av vinduene enn å benytte søppelkassene som ligger tre trapper og tyve meter borte, som heller går rundt i filler enn å lappe sine klær, som finner det likegyldig om de bor i en røvehule eller i en med daglig møyevdlikeholdt leilighet. US-senator Robert Byrd sa nylig i det amerikanske senat: «Man kan ta folkene ut av slummen, men man kan ikke ta slummen ut av folkene».

I Sør-Afrika bor det 3 millioner hvite blant 12 millioner ikke-hvite. Men det er ro i landet fordi de farvede anerkjenner de hvites enorme innsats for deres avsondrete utvikling og fordi de vet at de på sine hjemsteder kan leve sitt liv etter eget ønske og bygge det ut etter egen stil. Den 10 pst. store negerbefolkning i USA skaper allerede idag vanskeligheter som knapt lar seg overvinne ved innsats av regulære tropper. Hvorledes vil Amerika se ut om 80 år når det vil bo 150 millioner negere der?»

*

Og dette er som alle forstår uten de blåøyde partipolitikere i Norge, som har så lett for å overvinne andres vansekligheter og så vondt for å mestre våre egne, et avgjørende og betydningsfullt spørsmål. Ikke minst for Europa, som i så stor grad har basert hele sin tilværelse og sin sikkerhet på den amerikanske verdensmakt. For hvor vil den være om noen få år?

En kan nok spørre seg selv om det overhodet finnes noen redning for denne forvokste europeiske baby hinsides havet, som har bygget sitt liv og sin fremtid på den blanke materialisme, som ved hjelp av den makt denne materialisme i første omgang har gitt to ganger har blandet seg inn i og avgjort Europas skjebne, og som har tvunget sin ukultur og sitt bastardvesen inn på de europeiske folk som etter verdenskrigens ulykker har hatt så vanskelig for å verge seg.

Vi kan ikke se annet enn at også USA i likhet med Sør-Afrika må ta konsekvensen av at det ikke lar seg gjøre å skape en stat som bygger på at svarte og hvite mennesker er like i sinn, om ikke i skinn. Det ville vel være noe av en skjebnens ironi om en til syvende og sist også i USA måtte gripe til den eneste mulige løsning, det forkjetrede apartheid. Allerede idag har store grupper av negere i USA reist krav om slik apartheid, om egne selvstyrte områder bare for negere.

*

Ellers har problemet også

en annen og for oss meget alvorlig side. Nemlig den at Britannia nå synes raskt å gå samme vei som den gamle koloni hinsides Atlanterhavet. For også i Britannia har man innlatt seg på den livsfarlige politikk å åpne portene for en farvet invasjon. Det er de britiske konservatives imperieerstatning Commonwealth, som er skyld i denne utvikling. For å opprettholde drømmen om det tapte imperium, det som Churchill ekspederte i graven, klynger man seg til denne Commonwealth som ikke gir Britannia annet enn utgifter og ulykker, sorger og bekymringer. Og som har påført også Britannia et raseproblem under utvikling.

Også i England har man hatt raseopptøyer allerede, også der hisses det til uroligheter og til kamp mot de hvite. Nylig ble lederen for «De sorte muhammedanere», en vestindisk bastard, arrestert for slik oppviglerisk virksomhet. Og plater med taler av de amerikanske **Svarte Panteres** leder Stokely Carmichael — Castros venn og medarbeider — selges fritt i det England hvor det hersker slik ytrings- og talefrihet når det gjelder nedbrytende krefter. Men hvor den britiske nazistfører Colin Jordan er idømt en lengere fengselstraff for med tilsvarende ord å ha talt de fremmede svarte og deres bakmenn midt imot. Det er som kjent forskjell på Loke og på Tor i den liberale verden vi lever i.

Nå kan en naturligvis si at heller ikke dette er i første rekke vårt problem, men briteres eget, og at de ligger som de har redet. Men så enkelt er det dessverre ikke. Først og fremst fordi Norge jo i realiteten er en britisk koloni, og dernest fordi vi nå sammen med Britannia har søkt om opptagelse i det Fellesmarked som åpner portene for fri arbeids- og oppholdstillatelse for innvånere i medlemslandene. Kommer vi sammen med Britannia inn i Fellesmarkedet, så må vi også belage oss på at britene avgir til oss mest mulig av sitt farvede overskudd. Det har faktisk allerede reist seg røster i Britannia for en slik løsning av problemet med de farvede.

På bakgrunn bare av dette — for ikke å snakke om at Norge vil bli redusert til et null i fattigkommisjonen i Fellesmarkedet — er det rystende å notere den samstemmighet det synes å være blant våre partipolitikere når det gjelder å drukne oss i fellesmarkedgrøten.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Tragedien med panserskipene -

(Forts. fra side 5.)

Men det skjedde intet. Var det den hundreårige fredstid som hadde latt den norske slagkraft ruste fast, eller var det ennu en henning på motstandernes side? Dette spørsmål vil vel aldri bli besvart.

Dog, så gikk det plutselig et veldig rykk gjennom hele skipsskroget der over. Samtidig lød det en dump detonasjon og sekunder etter nok en. Som grepet av en usynlig kjempehånd brakk panserskipet «Eidsvoll» i to deler. Av akterskipet var intet mere å se etter den annen detonasjon. Forskipet tårnet seg steilt opp med bunnen frem og sank så likeledes i fjorddypet. De få overlevende ble bragt iland av en tysk motorbåt. Men «Wilhelm Heidkamp» fortsatte etter denne dramatiske episode med påskynnet fart mot Narvik havn.

Med hvilken soldatisk holdning Kommodore Bonte handlet likeoverfor kystpanserskipet «Eidsvoll»s truende holdning, det kan vi lese i krigsdagboken til torpedojageren «Wilhelm Heidkamp», som heldigvis er bevart, hvor korvettenkaptein Erdmenger skriver i sin fektningsrapport:

Da jeg måtte befrykte at bare en eneste salve med panserskipets 21-cm kanoner på den korte avstand kunne anrette de alvorligste skader, utbad jeg meg av føreren for torpedojagerne tillatelse til å torpedere «Eidsvoll». I mellomtiden fikk «Eidsvoll» farten opp og også «Heidkamp» dreiet av og styrte med stor fart ut av fareområdet.

Kommodore Bonte nølet til å begynne med fremdeles med å gi tillatelse til å åpne ild, fordi tilintetgjørelsen av et skip som muligens ennu ikke var klar til kamp, stred mot hans soldatisk ridderlige tenkemåte. Og for det annet fordi han også tenkte på følgene som en besettelse av Narvik med makt kunne ha i motsetning til den ønskede besettelse uten kamp. Etter en kort samtale med generalmajor Dietl ga han meg så ildtillatelse.

LANDING I NARVIK

Torpedojageren «Bernd von Arnim» var i mellomtiden uten å bry seg om de handelskip som var samlet der, løpet inn i havnebekkenet til Narvik, hadde fortøyet ved postkaien og straks påbegynt utskipningen av gebirgsjegerne.

Neppe hadde de første tyske soldater satt foten på land før det fra området omkring Ankenes tordnet svære kanoner, og 21-cm granatene fra den norske kystpanser «Norge» hylende fløy over mastetoppene til den tyske båt og

pussig nok suste inn i havnen til det engelske konsulat. Denne mangelfulle skytepresasjon på knappe 1000 meters hold ble også undergangen for det annet panserskip. Ennu svevet de opprevne jord- og sneblokker som granatene hadde virvlet opp tungt over de nærliggende tak, da torpedoene til «Bernd von Arnim» allerede hadde påbegynt sin ødeleggende reise. Og påny fikk man samme dramatiske bilde som ved «Eidsvoll». Ennu før rørene var ladet til den annen salve, ble «Norge» revet istykker og fulgte sitt søsterskip til havets bunn.

Om dette leser vi i krigsdagboken til «Wilhelm Heidkamp» om de hjelpetiltak som straks ble truffet for de skipbrudne:

På vrakstedet for «Norge» kunne man fremdeles se tallrike vrakdelar og overlevende i vannet. Derfor ble signalet «Deltagelse i redningsarbeide!» satt. De fleste dampere etterkom den oppfordring med båtene sine. Det ble dreiet bi og ankret opp i nærheten av postkaien, da anløpstedet allerede var besatt av «Georg Thiele».

*

Enda mere detaljert og dramatisk er begivenheten skildret i Fritz Otto Busch's bok «Zehn Zerstörer. Die Besetzung Narviks» (Adolf Sponholtz Verlag, Hannover 1959). Vi gjengir:

«Det er kort før kl. 6 da det plutselig dukker opp et større skip knappe 1000 meter foran lederbåten: to skorstener, to master, for og akter en svær kanon, en antiluftkanon på hvert tårndeck. 3645 tonn er skipet. Norge har to av dem: «Eidsvoll» og «Norge», kystpanserskip med hver 270 manns besetning. De fører som bevæpning to 21-cm og seks 15,2-cm kanoner ved siden av otte 7,6-cm og to 4,7-cm antiluftskyttsvåpen. Knappt har mennene nå broen til førertorpedojageren erkjent omrisset av og dermed typen på den fremmede, før det flammer opp et varselsskudd derfra. Granatene farer i vannet bak hekken på «Wilhelm Heidkamp». Samtidig heiser nordmannen et internasjonalt signal, som hver offiser og hver signalgast kjenner: «Stopp straks!»

Mens de to andre båter etter ordre dreier av til innløp i Narvik havn, lar sjefen for torpedobåtene stoppe. Han vender seg til kommandanten: «Hei: sender båt med offiser!»

På et vink av kommandanten blir motorjollen gjort klar til å sette ut. Det er ikke så enkelt etter uværet den fore-

gående dag: brottsjøer har bøyet plankene, det står vann i båten, men de får den klar, og annen admiralstabsoffiser i sjefens stab, korvettenkaptein Gerlach, stiger ombord sammen med en signalgast. Båten legger fra og kjører over til kystpanserskipet. Fra broen betrakter de nordmannen. «Ligger den til ankers eller har den bare stoppet?» spør sjefen.

«Den har båter langs siden, herr Kommodore!», slår kommandanten fast.

«Det ser nesten ut som om den har satt ut en «backspier» (jern- eller trebjelke til å fortøye båter i), jeg kan ikke se helt sikkert.

Er nu båtene som ligger i nærheten deres egne ledagebåter eller sivile båter fra byen?»

«Den ligger ikke for anker!» erklærer våpenoffiseren. «Den har bare stoppet!»

Korvettenkaptein Erdmenger har lagt sin torpedobåt slik at han i nødsfall kan torpedere nordmannen. Men her er det stadig noe strøm under innvirkning av ebbe og flod. Torpedojagerens posisjon i forhold til nordmannen blir stadig ugunstigere. Kommandanten vil allerede gi en tilsvarende ordre, så senker våpenoffiseren kikkerten og melder:

«Nordmannen setter maskinene igang og dreier opp!»

Uten å betenke seg griper kommandanten inn: «Begge maskiner full fart forover!»

Skummet virvlet bak hekken og båten får stadig større fart, noe kommandanten lettet slår fast.

Der over underhandler annen admiralstabsoffiser som parlamentar med den forståelige nok meget opphissede kommandant, fregatkaptein Willoch. Sluttelig gjør nordmannen en hodebeveelse innover mot havnen:

«Jeg må sette meg i telegrafisk forbindelse med kommandanten på «Norge». Han er eldstemann. «Norge» befinner seg i Narvik havn. Jeg ber om 10 minutters betenkningstid.»

«Godt, herr kaptein!», sier admiralstabsoffiseren, stiger i sin båt, legger fra og vender.

Endelig vinker «Eidsvoll»-kapteinen påny motorbåten til seg. Muskene i hans magre sjømannsansikt spiller da han med hånden til lueskjermen gir følgende skjebnesvangre beskjed: «Jeg har ordre av min regjering. Jeg yder motstand!»

Admiralstabsoffiseren besvarer hilsen og lar sin båtstyrer sette kursen direkte mot «Wilhelm Heidkamp». Da han styrer vekk, ser han hvorledes rørene fra 21-cm

kanonene blir rettet mot torpedojageren.

«Fyr av rød stjerne! Hurtig!» beordrer korvettenkaptein Gerlach.

Det er det på forhånd avtalte faresignal. Signalgasten klapper opp den store dobbeltløpede signalpistol, skyver en patron med rød stjerne i det ene løp, klapper igjen, hever armen og fyrer. En rød stjerne visler i en høy bue gjennom snedrivene, svakt toner knallet av skuddet over til torpedojageren, hvor alle spent venter på resultatet av underhandlingene. Sjefen for torpedojagerne, som står stum og stiv ved siden av generaløyntanten (Dietl), iakttar med sammentrukne bryn faresignalet.

«Må det være slik?» støter han uvillig frem.

Han tenker på den uttrykkelige anvisning i marinens operasjonsordre: foretagendet skal så langt som mulig ha karakteren av en fredelig besettelse. Hva står det ikke alt der! Ved innløpet kanonene i «Zurstellung». Våpenbruk bare ved utpreget motstand med våpen. Prinsipielt: den annen part må avfyrer det første skarpe skudd. Og her? Der løper nordmannen med truende 21-cm rør. Når han fyrer, så må han ubetinget treffe på denne latterlige avstand. 21-cm'ere er dødelige for en lett bygget torpedojager. Sjefen for eskadren er en meget ridderlig offiser. Det byr ham imot å tilintetgjøre en muligens ikke kampklar motstander. Er motstanderen kampklar? Hvis jeg angriper er de politiske eftervirkninger uungåelige —

Han vender seg til gebirgsjegerføreren, uttaler kort sine betenkeligheter. General Dietl gjør en avvisende håndbevegelse: «Schiass'n!» sier han.

Kommandanten har i mellomtiden dreiet torpedojageren, løper med stor fart forbi kystpanserskipet og slår en bue omkring «Eidsvoll» i gunstig posisjon og avstand.

«Klar til torpedoskudd med aktere rørggruppe!» beordrer han sin torpedooffiser. «Avsted med ålene! Hurtig! Vi har ikke lang tid hvis den der fyrer med sine 21-cm'ere!»

«Klar!» melder telefonen.

«Gudskjelov» tenker korvettenkaptein Erdmenger, «før den der hugger sine 21-cm-hull i den vakre torpedojageren min — —»

«Ber om tillatelse til å fyre av torpedoene!»

«Ja!» sier eskadresjefen.

«LLLoss!»

Ropet og det å trykke på knappen er ett og det samme for torpedooffiseren. Med et stort klask suser de fire torpedoer i vannet og snurrer løs mot det ulykkelige kystpanserskip før det ennu har kunnet avfyrer et eneste skudd

fra sine tårnkanoner. To torpedoer treffer. I en kjempe-detonasjon, i vannsøyler, røk, damp og omkringflyvende vrakstykker bryter «Eidsvoll» i to på midten, legger seg tungt over på siden og synker i løpet av få sekunder. Båter iler avsted til undergangsstedet for å redde de få overlevende fra dette korte drama. Bare otte mann av besetningen kunne reddes.

Fra havnen, som «Wilhelm Heidkamp» nu styrer mot med stor fart, drønner skudd.

«Tungt og middels artilleri!» bemerker våpenoffiseren.

Flere salver braker, mellom dem kan den lyse gjøingen til skytset på torpedojagerne høres. Så ruller drønene av to detonasjoner, hvis ekko gjenlyder fra de høye fjellene omkring havnen som fra et voldsomt uvær.

«Torpedoer!» slår torpedooffiseren saklig fast. «Da har vel de andre senket nummer to.»

Og slik er det også. Da de to torpedojagerne som løper inn i havnen som de første, «Georg Thiele» og Bernd von Arnim» passerer spissen av Framnesodden, ser de trass i snestormen at havnen ligger full av skip.

— — —

«Bernd von Arnim» dreier til og fortøyer ved postkaien. Ennu mens dette pågår blinker det morsebokstaver over fra kystpanserskipet («Norge»).

«Krigsskipet signalerer Anton - Anton - Anton (bokstav a)!» melder en signalgast.

«Svar ikke!» beordrer kommandanten, korvettenkaptein Rechel. «Los! Jegerne iland!»

Mens bergjegerne springer iland på styrbord side, åpner de 21-cm tårn og de 15,2-cm batterier til nordmannen ild mot torpedojageren.

«Ildgivning tillatt!» roper kommandanten til artillerioffiseren, som besvarer ilden med sine 12,7 cm på babord-siden. Avstanden til panserskipet som løper langsomt frem og tilbake mellom handelsskipene er liten og det er et under at den første salve til «Norge» ligger for kort med kjempestore vannsøyler mot himlen. Den neste går langt over torpedojageren og postkaiens skur og inn mot byen. Betjeningen ved torpedo-rørsatsene arbeider villt for å få de tilisete stenger og ledninger til ildledningsanlegget i orden. Det kan bare avgis enkeltskudd, av hvilke først den sjette torpedo treffer hekken og kort etter den syvende midtskips. Kystpanserskipet kantrer hurtig og synker, uten selv å ha oppnådd en eneste treffer, med virvelende propell etter noen minutters forløp. Sambandsbåten til torpedojageren redder ni mann, deriblant komman-

(Forts. side 8)

To menn — to bøker

(Forts. fra side 5.)

det må ikke komme en lyd, og han vil dø der foran oss med åpen munn, . . . åpen munn . . . Det er jo ikke kamp, tenkte jeg. Han har ingen sjanse. Han er ubevæpnet. Han aner ingen ting. Kanskje mannen er uskyldig. Du skal bare gå rett bort til ham, sånn tilfeldigvis, og . . . skyte ham ned. Det er ikke kamp. Det er mord. Ja, men det er ikke deg som myrder. Det er . . . det er den norske hær. Du er soldat for faen og har fått en ordre.»

Ovennevnte bok kom ut på J. W. Cappelens Forlag, Oslo 1966. Den andre boken «Menn i mørket» av Asbjørn Sundé kom ut på Dreyers Forlag, Oslo 1947. Det er fæle saker. Brennevin, sigaretter, mord og snikmord er bokens røde tråd sammenbundet av banning og hat, så jeg vil ikke ofre så mye tid på den. Jeg vil bare vise tendensen i boken for dem som ikke har lest den, og jeg siterer:

«Sikkert og taktfast slo hjulene mot skinneskjøtene. Muntert hvirvlet røken fra pipa og steg mot høsthimmels klare stjerner. På plattformen sto tyskere med lukkede øyne og drømte om «schöne Heimat». Så kom drønet, og ild og røk boblet om dem. En flokk menn sto skjult mellom trærne i skogkanten og fulgte toget med øynene helt til vognene plutselig løftet seg tungt i været og velte om på siden som døende kjemper, mens flammene freste om dem. Så dukket de inn mellom trærne. Soldater i den usynlige hær. Fra fabrikker, depoter og forlegninger kom veldige drønn, og røken veltet tykk og truende over hustakene. Gjerningsmennene var som sunket i jorden. I en mørk gate lå angiveren taus og urørlig. Blodet sildret fra et lite sår mellom skulderbladene. Ingen hadde sett noe. Utpå morgenen ble han funnet av tyske soldater. En hær av sabotører var stampet fram. Gutter fra alle samfunnslag, fra alle yrker, av alle politiske oppfatninger. Gutter som hverken fryktet Gud eller Satan, og gutter som om kvelden knelte i bønn for tyskere og angivere de hadde kjørt stilletten i før på dagen . . . Aksjon 2 var 100 pst. vellykket. Ladningen eksploderte under den første transportvogna. Den ble slitt løs fra vogna foran og havnet med hjulene i været på bunnen av Drammenselva. Neste vogn ble dratt halvveis ned i elva. Den tredje stanste i skråningen. Omtrent 70 tyske militære omkom . . .»

Bankran, mord av tyske soldater og all slags sabotasje kan en fråse i. Men 22 år etter krigens slutt føres det rettsaker i Tyskland mot

de folk som skulle etterforske sabotørenes meritter. Forstå det den som kan . . .

Siste kapitel i boken heter FRIHETEN og jeg siterer:

«Jeg kunne skimte slottsbalkongen. Et stort norsk flagg ble hengt ut. Så kom brølet, brølet som langsomt rullet oppover på begge sider av gata. Fem års lidelse, fem års savn, fem års lengsel sprenget seg fram i et brøl fra tusener av struper. Jeg presset meg fram mellom to brøllende kvinner. Jeg så ham rulle langsomt forbi. I det magre ansiktet lyste et smil, fullt av takknemlighet og stille glede. En ny tid rullet inn i landet. Ham var det vi hadde kjempet for. Ham og friheten. Det var verd å kjempe for ham.»

Jo, det er store ord. Husker jeg ikke feil var Asbjørn Sundé den første som ble arrestert og dømt som spion for en fremmed stat i begynnelsen av femtiåra. Hvor mange medaljer han hadde fått, etter «frigjøringen» for sin innsats for konge og fedreland ver jeg ikke.

En vil legge merke til at begge forfattere ikke unnser seg for å ta Gud med i sine funderinger om sine snikmord. Blasfemi kaller jeg slikt. Men de Herrens tjener er tause overfor dette svineri, men jeg skulle hatt lyst til å vite i hvor mange radioandakter og radioprekener de siste 22 år de har fråstet i tyskernes misgjerninger?

Men tusener av de brave kvinner og menn som gjorde en heroisk innsats gjennom de 5 okkupasjonsår for å holde hjulene igang og skaffe mat til det norske folk, ja ofte gikk i forbønn for sabotørene, som kunne være unge gutter som ble kynisk utnyttet av mennene i mørket, de står idag i politiets arkiver som «landssvikere». I sannhet lever vi i Vannviddets Verden. Massetuskenskapen har et fast grep i den forblindede menneskehet, som arbeider mot sin egen undergang til tross for at de både har FN, som et bildeblad her om dagen karakteriserte som en Selskapsklubb, og En Verdensbevegelse.

Alf Gleng

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4)

lingen rundt kirken i proseksjon, hvorefter Kristus ble erklært oppstanden og man utvekslet de tradisjonelle påskekyss. Prestene i sine sølv og gullbroderte ornater, kappellaner i de fotside samarier, noe enklere utstyrt, og festkledd korsangere sang de særegne påskesanger med

KVINNER SELV STOD OPP — — —

Vi har nevnt her i bladet før at den britiske nazileder Colin Jordan er idømt en lengere fengselstraff for å ha krenket sine svarte «medborgere» og som han påstår; deres jødiske bakmenn. Men derved var det tydeligvis ikke gjort. De britiske nazister fortsetter sin virksomhet mens lederen sitter i fengsel og så har man da like godt gått løs på Colins vakre franske hustru, Marie-Françoise, født Dior (det kjente motehus). AFTENPOSTENS iherdige Londonkontor beretter dette om anklagene mot henne (som ikke høres særlig troverdige ut!): «Marie-Françoise Jordan, den billedskjønne franskfødte konen til Storbritannias nazileder Colin Jordan, ble mandag fengslet for å ha samarbeidet med andre britiske nazister i forsøk på å sette fyr på flere synagoger i Londonområdet. Hun har også tidligere tiltrukket seg politiets oppmerksomhet på grunn av sin

anti-semittisme og sine hatske utfall mot politiske motstandere, og fordi hun ifjor stakk av til Frankrike ville dommeren denne gang ikke løslate henne mot kausjon. Først om fire uker vil hun bli stilt for retten for synagogepisoden.» Så er da hun også bragt av veien for en rummelig tid!

FORFULGT USKYLDIGHET

Den tyske president Lübke har som kjent vært utsatt for sterke angrep, spesielt fra østsonen, fordi han skal ha en noe plettet fortid som medarbeider av nazistene. Til forsvaret for ham rykket nu en av hans presseagenter ut og fortalte at Lübke var blitt arrestert på falsk grunnlag fordi han var en motstander av nazistene. Hertil opplyser da nasjonale tyske aviser at både Lübke og hans bror ble arrestert i 1935 siktet for underslag m. v. De ble sittende i varetekt en tid, men det kan neppe være fordi nazistene ønsket dem avveien, siden det var kjente og ytterliggående nazister som droppet saken mot dem og slapp dem løs igjen. Lübke fikk da også senere viktige stillinger i naziriket.

PARIS MÅ BRENNE VIDERE!

I agurktiden har tysk fjernsyn nok en gang vist filmen «Brenner PARIS?» trass i at det forlengst er helt klarlagt at hele beretningen bygger på en løgn som mesteparten av vår tids historieskrivning. Våre lesere vil vite det fra en lengere artikkel i FOLK OG LAND med nødvendig dokumentasjon. Det ble i denne klarlagt at det aldri har foreligget noen ordre fra Hitler til general Choltitz om å ødelegge Paris. Ingen har kunnet fremlegge noen slik ordre. Hvis Hitler virkelig hadde villet ødelegge den franske hovedstad, så kunne han viselig ha gjort det også uten medvirkning av Choltitz. Det står på den annen side fast at tyskerne ikke ødela en eneste pariserbro, for ikke å snakke om noe annet. En løgn blir ikke bedre av å gjentas i det uendelige.

DEN ENGELSKE NEGERLEDER

Michael de Freitas, som er en halvblods fra Vestindia, uttalte nylig til pressen: «Når

de svarte virkelig går til opprør her, vil opptøyene i Detroit se ut som et teselskap!

ZIONS VISE

er det mange som nu kaller den amerikanske FN-ambasador Goldberg. Det lykkedes som kjent USA med påtrykk og trusler å tromme sammen tilstrekkelig mange FN-stater til å hindre et vedtak om betingelsesløs tilbaketrekning av de israelske angrepstroppe fra okkupert arabisk område. Den iver ambassadøren for «det nøytrale» USA viste er kanskje også forklarlig når man noterer seg at Goldberg er aktiv zionist. Rabbiner Dr. Max Nussbaum uttalte om dette til «Jedioth Chadas-hoth» i Jerusalem: «Arthur Goldberg er også idag organisert medlem av ZOA (den zionistiske organisasjon i USA). Da han møtte opp på et zionistisk møte og åpnet sin tale med ordene «my fellow zionists» reagerte tilhørerne med stor applaus. Goldberg forstod slett ikke dette, ti for ham var denne tiltale og hans medlemskap i den zionistiske organisasjon en selvfølge. Skulle det være noen som ikke synes det er hverken selvfølge eller betryggende at verdensmakten USA's representant i FN er aktiv medarbeider av zionistene når det brennbare midtøstensørsmål behandles? Her i Norge er det tydeligvis ikke manøve som faller på noe slikt.

ANNELIESE PAROW TANNINNSETNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15.
Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia
Utlendet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omvalg innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,—.

Bruk postgironr: 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land

Viking Boktrykkeri